

Des de Brussel·les

D'AQUÀ• I D'ALLÀ€. Quan vaig marxar de Manresa estava a punt de fer 23 anys. No sabia explicar per què, però desitjava des de molt jove viure a l'estranger. Nati Fornells Maroto treballa a la Comissió Europea, a Brussel·les (Bèlgica)

Havia estudiat francès a l'escola però amb prou feines el podia parlar... Si que sabia, en canvi, anglès, idioma que havia estat estudiat pel meu compte durant uns quants anys i gràcies al qual vaig aprovar les oposicions que em van dur a treballar a la Comissió Europea, a Brussel·les.

Un cop a la capital europea, vaig poder perfeccionar el francès, ja que el faig servir diàriament, i vaig provar d'aprendre una mica d'holandès. Vaig arribar aquí juntament amb molta d'altra gent de la meua edat, en un moment de creixement de la Unió Europea. Ningú no tenia gaire clar si ens hi quedaríem, de fet la majoria tenia més aviat ganes de tornar, però jo vaig conèixer el que seria el meu marit al cap d'un any, ens vam casar i vam decidir criar els nostres fills aquí.

Una de les coses que més em va sorprendre va ser l'amabilitat dels belgues, una amabilitat tranquil·la i exquisida, fins i tot una mica exagerada, de vegades. En canvi, no he aconseguit acostumar-me, i crec no ho faré mai, al fet que els dies siguin tan curts a l'hivern. El tòpic més gran de Brussel·les és que hi plou molt. I és ben cert. I a mi m'és ben igual que plougui, que faci vent, fred, o tot alhora... però que a les cinc de la tarda sigui de nit no ho puc suportar, és el que em deprimeix més.

Treballar en una institució internacional ?i a la capital d'una unió de països tan diversos culturalment i lingüísticament? fa que els meus amics i contactes, realment, siguin gent de fora, expats, com se'ls anomena ara. Quan torno a Manresa se'm fa estrany que hi hagi tan poca gent estrangera. M'agrada viure entre gent diferent, freqüentar i trobar estrangers a tot arreu, a la feina, al carrer, al metro. Acostumada a la torre de Babel que és Brussel·les, trobo molt trist sentir a parlar només català i castellà. Ara no m'acostumaria gens a viure sense aquesta diversitat, que és fantàstica. Tampoc no podria viure sense la xocolata belga, per descomptat!

Vist en perspectiva, penso que a Catalunya la gent es mira massa el melic. Però catalans i belgues tenen trets similars. Un exemple és el caràcter reservat i desconfiat d'ambdós pobles. El paisatge és ben diferent! M'encanta el paisatge del nord d'Europa, les grans esplanades, i el mar del Nord, que per mi és un mar de veritat: profund i ferotge. Al seu costat, el Mediterrani em sembla simplement una gran platja. Ara per ara no em plantejo tornar a Manresa, vull continuar vivint a l'estranger, perquè ho considero una experiència molt enriquidora, encara que no necessàriament a Brussel·les. I potser molt més a la llarga, quan em jubili, tornaré a casa.